

[Hans Jacob Sørensen.]

bestemt til at vise den faste Hånd, som Administrationen maa vise under Nødvendighedens Lov og med sit Ansvar for Virksomhedens Økonomi.“

Jeg kan ikke staaende overfor de her fremdragne Kendsgerninger tro andet end, at naar den højtærede Minister understregede de følelsesbestemte Standpunkter i Rigsdagen, tænkte han mere paa sig selv end paa os andre. Det skal jeg i denne Forbindelse ikke bebrejde ham, thi jeg forudser, at selv om der i Ministerens Regeringstid bliver bygget en Lille Bælts Bro og vedtaget en Storstrømsbro, vil det være mere end vanskeligt for Ministeren at faa bygget en politisk forsvarlig Bro mellem Ministerens saa stærkt proklamerede Opfattelse af Afskedigelsesretten overfor Statstjenestemænd, da han stod i Opposition, og den Opfattelse, han har nu, da han er den ikke-følelsesbestemte ansvarlige Minister.

Vi staaar altsaa med det Faktum, at Ministeren har sendt Afskedigelsesskrivelser til de allerfleste indenfor Statsbanetjenesten værende 65-aarige Tjenestemænd uden Hensyn til, om disse Folk har udført god og tro Tjeneste gennem over en Menneskealder, uden Hensyn til, om de endnu er fuldt mobile eller ej, har sendt disse Skrivelser uden Hensyn til den afgjorte Modvillie, der var indenfor de to store Partier paa Rigsdagen mod den ikke retfærdige og tilfældigt rammende Afskedigelsesform overfor enkelte Aargange af ellers kvalificerede Tjenestemænd.

Jeg skal overfor dette fremhæve, idet jeg henviser til mine Udtalelser ved det forrige Lovforslags Behandling, at mit Parti stadig staaer som værende af den Opfattelse, at Ministeren ikke blot overfor de afskedigede har handlet uretfærdigt og haardt, men ogsaa fra Statens Side set handler paa en saadan Maade, at den Besparselse, der skulde være opnaaet ved en kraftig Personaleindskrænkning, som Ministeren paaviser der kan og bør foretages, i en lang Aarrække bliver minimal.

Jeg fremhæver, at Ministeren burde have handlet paa den Maade, som jeg indledningsvis omtalte; derigennem vilde der være skaffet Udsigt til, at Ministeren kunde have naaet det, han siger er hans Maal, nemlig at arbejde til Bedring af Statsbanernes Økonomi. Men Ministeren og Ministeriet som Helhed, der har handlet saa egenmægtigt i denne Sag, har selvfølgelig ogsaa ene og alene Ansvaret for den Ordning, der er gennemført, og Rigs-

dagen som saadan har ikke paa nogen Maade paataget sig noget i Retning af Opfyldelse af Konsekvenser, der kan synes at blive en Følge af denne administrative Ordning, Ordningen med Afskedigelsen af alle Tjenestemænd over 65 Aar og administrativ Ændring af Tjenestemandslovens § 53.

Jeg ønsker at fremhæve dette, baade fordi jeg forudser, at ikke mindst den højtærede Undervisningsminister vil faa sine Vanskeligheder i Henseende til ogsaa at staa overfor Krav om at gaa i samme Retning, som den højtærede Trafikminister nu er gaaet, og fordi jeg endnu en Gang vil henviser til den stærke Vækst, Statens Pensionsudgifter er ude for netop i disse Aar. Jeg nævner Tallet i Aar, ca. 4 Mill. Kr. Statsbanernes Pensions- og Understøttelsesudgifter er alene for Regnskabsaaret 1931—32 opført til 6 726 000 Kr., budgetteret for Aaret 1932—33 til at blive 6 110 000 Kr. og for 1933—34 til 7 Mill. Kr.

Hvad selve det foreliggende Lovforslag angaar, indeholder det jo Bestemmelser, der mildner Vilkaarene for dem, der har været eller vil blive særlig haardt ramt af Ministerens rigoristiske Afskedigelser. Selv om man kan føle sig tiltalt af den Tanke, melder der sig dog særlig to Spørgsmaal til Afgørelse, inden man tager Standpunkt dertil, nemlig først: Vil dette Lovforslags Vedtagelse ikke medføre vidtgaaende Konsekvenser i Retning af det, jeg paa pegede før, at man giver den højtærede Minister og hans Kolleger Garanti for, at gaar man ved administrative Afgørelser videre i Retning af Afskedigelser ved endnu lavere Aldersgrænser, er Rigsdagen Garant for, at der til Gengæld overfor Tjenestemændene bliver forhøjede Pensioner? Jeg vil gerne sige dertil, at vi, som allerede fremført, ser saadan paa dette Spørgsmaal, at det er ikke noget, hvormed man kan sige, at det er rent isoleret, noget, der ikke kan faa videregaaende Betydning frem i Tiden, og derfor maa vi tage paa hele Spørgsmaalet, som vi har gjort.

Dernæst Spørgsmaalet om Nedsættelse af Aldersgrænsen. Dette møder vi med absolut Protest. Naar der skal søges en Udvæj for eventuelt at hjælpe nogle af dem, der er blevet afskediget og ramt særlig haardt, maa det ske saaledes, at der ved den eventuelle Afgørelse, der træffes her i Rigsdagen, ikke kommer til at foreligge en saadan Tilstand, at Afgørelsen kan faa videregaaende Konsekvenser.

Vi er villige til at se paa Spørgsmaalet i Lønningsudvalget, men, jeg vil sige det straks, vi er ikke fra vor Side villige til, som